lırlarsa sakalları kesilir, iki üç defa gitmeyenler ise idam edilirdi (*Kānunnâme-i Âl-i Osman,* s. 48-49). Ancak bu kararların uygulanmadığı XVI. yüzyıla ait kayıtlarda açık şekilde görülür. Nitekim hizmete gelmeyenlerin diğer reâyâ gibi avârızlarının, ağnam, kovan ve bennak vergilerinin devlet adına zaptedilmesine dair bir hüküm çıkarılmıştır (BA, KK, nr. 63, s. 428-429). Kayıtlara göre geri hizmet kıtaları ortaya çıkmadan önce savaşlarda yararlılık gösteren yayaların timarlı sipahi sınıfına geçebildikleri, bazılarının bir ayrıcalık olarak zırh (çukallı, bürüme) taşımakla ödüllendirildikleri anlaşılmaktadır. Bu zırh ayrıcalığı yayalardan çok atlılar için geçerliydi, bununla birlikte yayaların da bir bölümünün zırhlı olarak sefere katıldığı düşünülebilir. Nitekim Yaya Mûsa adlı birinin çukallı olduğu ve sancak taşıdığı kaydedilmektedir (Arıkan, *XV. Asırda Yaya ve Müsellem Ocakları,* s. 201).

Yaya ve müsellem teşkilâtı özellikle XVI. yüzyılda değişen şartlar dolayısıyla önemini giderek kaybetti ve hizmet alanı başka gruplarca doldurulmaya başlandı. Ellerindeki çiftlikler yüksek miktarlara ulaştığı için bunların daha rasyonel biçimde timara verilmesi yahut doğrudan hazineye aktarılması düşünüldü. Ayrıca hizmetlerde aksamaların önüne geçilemiyordu. 1540 tarihli bir hükümde bu aksaklıklara işaret edilerek Anadolu vilâyetindeki bütün yaya ve müsellemlerin yeniden tahririnin yapılması isteniyordu (Kaldy-Nagy, s. 95-103). 1553'te de muhtemelen Nahcıvan seferi sırasında bazı yeni düzenlemelere teşebbüs edildi (Emecen, s. 151). Buna göre hizmete gelmeyen yayaların tasarrufları altındaki yerlerin geliri devlet adına mukātaaya verilecekti. Sonuçta bu tarihten itibaren bazı yaya ve müsellem çiftliklerinin statüleri değişti (mensuh çiftlikler). Bu süreç 1570'lerden itibaren daha da hızlandı. 990 (1582) tarihli bir kararla da Anadolu vilâyetindeki birçok sancakta yaya-müsellem teşkilâtı kaldırıldı; yapılan tahrirlerle çiftlikleri yeniden ölçülüp içindeki yaya ve yamaklar normal reâyâ kaydedildi. Mensuh çiftliklerin de ulûfe bedeli olarak kapıkuluna verilmesi kararlaştırıldı. Böylece bir kısmı emekli yeniçeri ileri gelenleri, bir bölümü de Kaptanpaşa eyaleti için tahsis edildi. Ayn Ali Efendi, XVI. yüzyılın ikinci yarısı için nöbetlisi 6900 kişi, yamakları 26.000 kadar olan bu askerî grubun lağvıyla çiftliklerin timar ve zeâmete verildiğini kaydeder. Kaldırılan yaya ve müsellem sancaklarının beyleri de müteferrika zümresine alındı. Bu çiftlikler az gelirli olduğu gerekçesiyle daha sonra hazine adına iltizama verildi. Muhtemelen Batı Anadolu bölgesindeki büyük çiftliklerin ortaya çıkışında bu uygulamanın önemli bir yeri vardır. Yaya ve müsellem teşkilâtlarının lağvına rağmen bunlar XVII. yüzyılın ortalarına kadar adlarını muhafaza ettiler.

BİBLİYOGRAFYA :

Âşıkpaşazâde, *Târih* (Atsız), s. 117-118; Neşrî, *Cihannümâ* (haz. Necdet Öztürk), İstanbul 2008, s. 74, 105; *Anonim Tevârîh-i Âl-i Osman* (nşr. F. Giese, haz. Nihat Azamat), İstanbul 1992, s. 61; Ayn Ali, *Kavânîn-i Âl-i Osman,* s. 45-46; *Kānunnâme-i Âl-i Osman* (*TOEM* ilâvesi, nşr. Mehmed Ârif), İstanbul 1329, s. 48-49; M. Tayyib Gökbilgin, *Rumeli'de Yürükler, Tatarlar ve Evlâd-ı Fâtihân,* İstanbul 1957, tür.yer.; Muzaffer Arıkan, *XV. Asırda Yaya ve Müsellem Ocakları* (doçentlik tezi, 1966), AÜ DTCF; a.mlf., "Yaya ve Müsellemlerde Toprak Tasarrufu", *Atatürk Konferansları VIII: 1975-1976,* Ankara 1983, s. 175-201; Mustafa Akdağ, *Türkiye'nin İktisadî ve İçtimaî Tarihi,* İstanbul 1974, I, 410-414; II, 297-299; Feridun M. Emecen, *XVI. Asırda Manisa Kazâsı,* Ankara 1989, s. 142-154; Halime Doğru, *Osmanlı İmparatorluğunda Yaya-Müsellem-Taycı Teşkilatı,* İstanbul 1990; K. A. Jukov, "Les levées de troupes de yaya et de musellem dans l'organisation militaire ottomane aux XIVe-XVIe siècles", *Ciépo Osmanlı Öncesi ve Osmanlı Araştırmaları Uluslararası Komitesi VII. Sempozyumu Bildirileri,* Ankara 1994, s. 493-500; Gy. Kaldy-Nagy, "1540'da Müsellem ve Yaya Ocaklarına Yazılma" (trc. Mehdi İlhan), *Prof. Dr. Şerafettin Turan Armağanı* (haz. Yavuz Ercan v.dğr.), Elazığ 1996, s. 95-103; *Bir Yeniçerinin Hatıratı* (trc. Kemal Beydilli), İstanbul 2003, s. 22; J. A. B. Palmer, "Yeniçerilerin Kökeni", *Söğüt'ten İstanbul'a: Osmanlı Devleti'nin Kuruluşu Üzerine Tartışmalar* (haz. Oktay Özel – Mehmet Öz), İstanbul 2005, s. 487-490; Suraiya Faroqhi, "Yaya", *EI²* (İng.), XI, 301.

FERİDUN EMECEN

YAZGAN, Mehmet Hulûsi
(1868-1940)

Nesta'lik hattının son güçlü hattatı.

Mehmet Hulûsi Yazgan

Osmanlı nesta'lik (ta'lik) hattının erişilmez üstatlarından Hocazâde Mehmet Hulûsi Efendi İstanbul Fatih'te doğdu. "Hulûsi" mahlasıdır. Babası Mimar Şücâ Camii İmamı Koçhisarlı Hâfız Mustafa Efendi'dir; bu sebeple Hulûsi Efendi'nin eserlerinde bazan Hocazâde Mehmed Hulûsi imzasına rastlanır. Annesi Hayriye Hanım'dır. Sultan Selim Mektebi'ndeki ilk öğreniminden sonra babasından Arapça okudu. Babasının vefatı üzerine (1886) Fâtih dersiâmlarından İznikli Mustafa Efendi'nin derslerine devam ederek öğrenimini tamamladı. Arapça ve Farsça'yı iyi derecede öğrendi ve kendini yetiştirdi. 1898'de ilmiye icâzeti aldı. Sülüs ve nesih yazılarını ilk mektep yıllarında okuldaki hocası Osman Nûri Efendi'den meşkederek 1883'te icâzet almıştı. Ardından Muhsinzâde Abdullah'ın derslerine girdi, sülüs ve nesih yazılarını öğrenip yazısını geliştirdi. Ancak onun erişilmez sanat gücü nesta'lik yazıda kendini gösterdi ve bu sahada meşhur oldu. Nesta'lik yazıyı önce Medresetü'l-kudât nesta'lik hattı hocası, Zeki Dede'nin talebelerinden Karinâbâdlı Hasan Hüsnü Efendi'den öğrendi ve icâzet aldı. Bu yazıda daha ileri bir seviyeye ulaşmak için Çarşambalı Ârif Bey'e devam ettiyse de meşklerini tamamlamadan hocası vefat edince onun vasiyeti üzerine Sâmi Efendi'nin talebesi oldu. Sülüs, nesih, celî ve nesta'lik yazının bütün inceliklerini öğrendi, 1897'de Sâmi Efendi'den de nesta'lik icâzeti aldı. Nesta'lik ve celîsinde Sâmi Efendi'nin "hayrü'l-halef"i kabul edildi. Hocasının, kendisine yazı sipariş edildiğinde bazan vaktinin olmadığını ve yazının Hulûsi Efendi'ye yazdırılmasını söylediği nakledilir. Hatta Kemal Batanay'ın ifadesine göre yazıyı Hulûsi Efendi'ye yazdırır, Sâmi diye imza atardı. Necmeddin Okyay da nesta'lik hattında hocası Sâmi Efendi'nin yanında Hulûsi Efendi'yi de anmış ve onun meşk ta'likte ve hurde ta'likte gerek Türk gerek Acem üslûbunda yalnız son devirde değil geçmiş asırlarda da benzerinin bulunmadığını söylemiştir.

Hulûsi Efendi, İstanbul Şer'iyye Sicilleri Arşivi'nde mevcut dosyasındaki kayda göre ilk memuriyetine rûmî 1320'de (1904-1905) Fâtih Tabhâne Medresesi'nde hat ve imlâ hocası olarak başladı. Ücretsiz yürüttüğü bu görev için kendisine 14 Haziran 1911 tarihinde 100 kuruş maaş bağlandı. Ayrıca 29 Kasım 1914'te Dârüşşafaka yazı muallimliğine tayin edildi. Dershanelerin kaldırılmasından sonra açıkta kalınca 14 Ocak 1915'te 200 kuruş maaşla Medresetü'l-kudât sınıf-ı mahsûs ta'lik hattı muallimliğine getirildi. 14 Eylül 1915'te

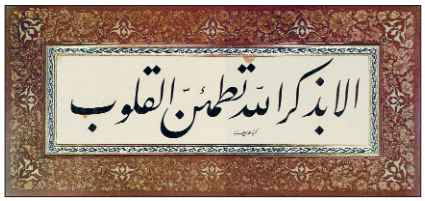

Mehmet Hulûsi Yazgan'ın celî ta'lik levhası

300 kuruş maaşla sınıf-ı aslîsine terfi etti. 1 Mayıs 1924 tarihine kadar bu görevini sürdürdü. Bunun yanında 14 Mayıs 1915'-te Evkaf Nezâreti'ne bağlı Medresetü'l-hattâtîn'de 300 kuruş maaşla ilk tedrîs kadrosunda nesta'lik hattı muallimliğine tayin edildi ve maaşı bir yıl sonra 600, iki yıl sonra 1300 kuruşa yükseltildi. 26 Mart 1921'de Evkaf Nezâreti tarafından 431 kuruş 30 para maaşla İstanbul Sultan Selim Camii üçüncü müezzinliğine getirildi. Hayatının sonuna kadar bu görevini sürdürdü. Evinde ve Sultan Selim Camii'nde meraklılarına nesta'lik meşketti, pek çok talebe yetiştirdi. Harf inkılâbının ardından kendisine Halil Ethem Bey'in (Eldem) aracılığıyla türbeler bekçiliği görevi verildi. Mevlevî tarikatına intisap eden, aynı zamanda mesnevîhanlık yapan Hulûsi Efendi hayatının son on yılını geçim sıkıntısı içinde ve kısmî felçli olarak geçirdi. 8 Ocak 1940 tarihinde vefat etti ve Edirnekapı Mezarlığı'na defnedildi, ancak kabri kaybolmuştur. Hulûsi Efendi'nin Nâdire Hanım'la evliliğinden Hayri adında bir oğlu dünyaya gelmiştir. Son devrin hattatlarından Mustafa Halim Özyazıcı, Macit Ayral, Küçük Macit Bey, Hikmet Bey, Şeref Akdik, Kemal Batanay, Hamit Aytaç, Murtazâzâde Ârif Efendi ve Hüseyin Hüsnü, Hulûsi Efendi'nin önde gelen talebeleri arasında yer alır.

Mehmet Hulûsi'nin hat sanatında listesi verilemeyecek kadar çok eseri arasında Eski Büyük Millet Meclisi binasının toplantı salonunda, "Hâkimiyet milletindir" levhası, Vakıf Gureba Hastahanesi girişinde 1335'te (1917) yazdığı, "Olmaya devlet cihanda bir nefes sıhhat gibi" levhası, Sultan Ahmed Camii'nde "Keşefe'd-dücâ bi-cemâlih" levhası, Sultan Selim Camii'nde biri celî sülüs, diğeri celî nesta'lik iki levhası, Abdülhak Hâmid'in Sultan Selim Türbesi'nde bulunan "Türbe-i Selîm-i Evveli Ziyâret" adlı manzumesinin nesta'lik hatla yazılmış levhası, Yenikapı Mevlevîhânesi için 1327'de (1909) yazdığı dokuz beyitte celî ta'lik "Semâ Gazeli", Bakırköy'de Sultan Reşad'ın inşa ettirdiği, bugün Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastahanesi olarak kullanılan kışlanın kitâbesi, Fâtih Camii hazîresinde Maliye Nâzırı Ahmed Nazif Paşa'nın 1323 (1905) tarihli celî ta'lik kabir kitâbesi, Kahire'de Menyel Sarayı'nda Prens Mehmed Ali'nin yaptırdığı mescidin duvarında çini üzerine yazılmış celî nesta'lik ezan metni, pek çok hilyesi arasında Topkapı Sarayı Müzesi Kütüphanesi'nde kayıtlı (Güzel Yazılar, nr. 885) 1335 (1917) tarihli, 117 × 75 cm. ebadında nesta'lik hilyesi, Dârü'l-kütübi'l-Mısriyye'de kayıtlı (Nevâdirü'l-mahtûtât, Tal'at, nr. 51) 24 × 41 cm. ebadında nesta'lik hilyesi, Kubbealtı Akademisi Kültür ve Sanat Vakfı Hat Koleksiyonu'nda bulunan 1340 (1922) tarihli nesta'lik hilyesi sanatına örnek gösterilebilir. Sabancı Üniversitesi Sakıp Sabancı Müzesi Hat Koleksiyonu'nda celî nesta'lik levhaları sergilenmektedir (nr. 130-0087, 96, 97, 107, 124).

BİBLİYOGRAFYA :

İstanbul Şer'iyye Sicilleri Arşivi, Dosya, nr. 2912; *İlmiyye Salnâmesi,* s. 188; *İstanbul Beldesi İhsâiyyât Mecmuası,* İstanbul 1335, s. 14; Mehmed İzzet v.dğr., *Darüşşafaka, Türkiye'de İlk Halk Mektebi,* İstanbul 1927, s. 65, 66, 95; İbnülemin, *Son Hattatlar,* s. 557; Muhittin Serin, *Hat Sanatı ve Meşhur Hattatlar,* İstanbul 2010, s. 376; M. Uğur Derman, "Vefatının 40. Yıldönümü Dolayısıyla Hattat Hulûsî Efendi", *KAM,* IX/1 (1980), s. 32-54.

MUHİTTİN SERİN

YAZI

(bk. HAT).

YAZI TAKIMI

(bk. HOKKA).

YAZICI, Mehmet Emin

(1883-1945)

Hattat ve neyzen.

5 Cemâziyelevvel 1300 (14 Mart 1883) tarihinde Tophane Defterdar mahallesinin Türkgücü sokağındaki -1967 yılına kadar yıkılmadan kalan- 48 numaralı evde doğdu. Babası Hırka-i Şerif Camii hatibi Hâfız Eyüp Sabri Efendi'dir. Evlerinin yakınında

Mehmet Hulûsi Yazgan'ın ta'lik ve celî ta'lik hilye-i saâdet levhası (Ekrem Hakkı Ayverdi hat koleksiyonu)